

Mijn slechtste beste vriendin

Deel 1: Van dat jurkje heb jij al veel genot gehad, he?
Deel 2: Sorry voor alle gemene, accurate dingen die ik zei.

Ilse Beyers

— Mij —
SLECHTSTE
BESTE
vriendin

roman

Deel 1: Van dat jurkje heb jij al veel genot gehad, he?

© 2017 – Ilse Beyers & Uitgeverij Vrijdag
Jodenstraat 16, 2000 Antwerpen
www.uitgeverijvrijdag.be

Omslagontwerp: Mulder van Meurs, Amsterdam
Vormgeving binnenwerk: theSWitch, Antwerpen
Foto auteur: Bas Bogaerts

NUR 301
ISBN 978 94 6001 586 1
D/2017/11.676/379

e-boek
ISBN 978 94 6001 599 1

Niets van deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor mijn goede maatje L.B.
Je volledige naam drukken vonden de uitgeverij en ik te duur.
We moesten érgens op besparen.*

Inhoud

Hoofdstuk 1. Dikke Sally	9
Hoofdstuk 2. Milde Michelle	15
Hoofdstuk 3. Super irritante Nikki	23
Hoofdstuk 4. Perfecte Helena	28
Hoofdstuk 5. De verdrietigste Jacob ter wereld	34
Hoofdstuk 6. De omhooggevallen Ilse Beyers	45
Hoofdstuk 7. Het etentje	49
Hoofdstuk 8. Het etentje – fles 1	54
Hoofdstuk 9. Het etentje – flessen 2, 3, 4, 5, 6 & 7	67
Hoofdstuk 10. Sorry, ik was waarschijnlijk dronken	77
Hoofdstuk 11. Henry en ik – ik wou dat het morgen was	79
Hoofdstuk 12. Henry en ik – ik wou dat het gisteren was	88
Hoofdstuk 13. Niet vies zijn lijkt me essentieel	92
Hoofdstuk 14. Als de waarheid te hard is	98
Hoofdstuk 15. Ze komt bij van water	104
Hoofdstuk 16. Een pot mayonaise	110
Hoofdstuk 17. Een ander sterk noemen is makkelijk	114

Hoofdstuk 18. Die zegt daar dus niks meer over	122
Hoofdstuk 19. Toen dikke Sally nog kleine, mollige Sally was	127
Hoofdstuk 20. Sommige mensen zijn net als honden	131
Hoofdstuk 21. Ik ben iemand die achter de rug is	138
Hoofdstuk 22. Helena neemt niet op	142
Hoofdstuk 23. Je moet niet vragen	146
Hoofdstuk 24. Jezelf aan flarden fantaseren	156
Hoofdstuk 25. Om alle foute redenen (en enkele goeie): dikke Sally (2)	162
Hoofdstuk 26. Een Ball verlaat nooit een Ball	176
Hoofdstuk 27. Houtje-touwtje	182
Hoofdstuk 28. Een kus hebben we niet	187
Hoofdstuk 29. Me can give you many babies	192
Hoofdstuk 30. Een kast van een villa	198
Hoofdstuk 31. Van dat jurkje heb jij al veel genot gehad, he?	207
Hoofdstuk 32. Ah ja, die	213
Hoofdstuk 33. Tadaaa!	220
Hoofdstuk 34. Ik heb het voor jou gedaan, liefste	223

1. DIKKE SALLY

‘Je hebt het allemaal aan jezelf te danken,’ snoeft ze.

Typisch zij weer, om met zo’n zin vol weerhaken te komen aanzetten. Ze heeft hem uit die dure management cursus. Daar doceren ze in het Engels doodoeners waarmee je alles plat kan slaan.

Dit is de droevigste periode uit mijn leven. Ik ben verlaten. Voor een andere vrouw. Uitgerekend nu zit ik bij de enige op aarde die niet weet wat troosten is. Die liever gelijk heeft dan vrienden.

‘Hoezo?’ vraag ik.

‘Ja, in retrospectief wel,’ zegt Sally. Ze kijkt er interessanter bij. Ze gebruikt het vaak, dat ‘in retrospectief’. Om er vervolgens iets achteraan te knallen waar we nu met z’n allen wel achter zijn. ‘In retrospectief,’ zegt ze dan, ‘was die overdosis onvermijdelijk.’ Of: ‘In retrospectief was het duidelijk dat Trump verkozen werd.’ Het heeft geen zin met haar in discussie te gaan. Niet als je nog een gezellige avond wil.

Van alle mensen in deze brasserie is zij de lelijkste. En de dikste. Toch zei ik toen we elkaar begroetten dat ze er stralend uitzag. Omdat ik wil dat ze dik blijft. Dat ze dat veel te krappe jurkje blijft dragen waardoor ze er als een walrus uitziet.

‘Wat heb ik aan mezelf te danken?’

Langzaam verschuift ze het servet op haar schoot, ze kreunt er namaak bij. Alles om me eraan te herinneren dat ze hier toch mooi zit, ondanks haar auto-ongeval. Sinds dat ‘ongeval’ is ze niet meer komen werken. Haar ‘out of office’-reply leest dat ze ‘voor onbepaalde tijd *buiten strijd* is’. Buiten strijd. Ze laat het onfortuinlijk klinken, terwijl je weet dat ze erbij kraait van plezier.

Alles in het leven van dikke Sally is origami: ze vouwt en plooit elke situatie net zolang tot ze er voor zichzelf iets moois van maakt. Ze is de enige die ik ken die haar ellenlange vakantieperiodes aankondigt met mails als ‘ik ga er even tussenuit voor een *welverdiende* vakantie’. Als je opwerpt dat het eigenlijk aan een ander is om zoiets te benoemen, wordt ze een jokari: ‘Nou, zeg jij het dan, als je vindt dat een ander het moet doen.’

Ik vergeet altijd dat ik me voornam haar nooit meer te bellen. Dat ze geen babushka is, er onder die eerste laag echt geen schattiger versie van haar schuilt.

Maar hoe gaat dat, als niemand anders beschikbaar is.

‘Dat het nu zo slecht met je gaat,’ mompelt ze.

‘Het gaat helemáál niet slecht met me!’ Dat kwam er iets te snel uit.

Wat een dom idee om in mijn wanhoop bij haar aan te kloppen. Sally zal me niet helpen, ze is van het slag dat erop uit is me verder uit te benen. Zo kwaad is ze op me.

Dat was ooit anders.

Ooit bracht ze elke vergadering gebak mee voor ons tweeën, van die dure patissier om de hoek, onder het motto dat mensen die meer wegen moeilijker te kidnappen zijn.

‘Blijf veilig, eet cake!’ gierden we.

Zij was mijn beste vriendin.

Dat staat er nonchalanter dan ik bedoel.

Ze was het écht.

Voordat onze vriendschap een boekhouding werd.

Voordat ik me net zo aan haar ergerde als aan die mensen die hun richtingsaanwijzer niet gebruiken op een rotonde. Die je verplichten te wachten terwijl zij in cirkeltjes draaien.

Voordat ze zei: ‘Jij hebt veel aan mij te danken.’

En vóór het etentje met de ‘vriendinnen’.

‘Nou ja,’ zucht ze, ‘whatever.’

‘Whatever?’

Eigenlijk wilde ik zeggen: ‘Nou Sally, dat vind ik wel aanmatigend van je, en dat is ook helemaal niet wat ik op dit moment nodig heb.’

Ik zeg het niet. Ik kan dat nu niet over m’n lippen krijgen, dat ik iets nodig heb van haar.

‘Zoals je tegen hem deed,’ vult ze aan.

‘Ik was lief tegen hem.’ Het komt er piepend uit.

Ik weet dat het niet waar is. Ik weet dat ik niet lief voor hem was. Toch niet toen het ertoe deed.

Laat dat nu het enige moment zijn dat telt.

Ze kijkt opzij en wenkt de ober. Ze heeft een heel hoe-kig, mannelijk profiel. Toch zet ze altijd foto’s van zichzelf in die pose op Facebook. De *likes* lawineren binnen. ‘Krachtig!’, ‘Karaktervol!’, ‘Uniek!’ lezen de commentaren. Ikzelf schrijf ‘Waw!!!’. Met een resem uitroepetekens erachteraan, zonder zou het lauw en spottend klinken.

‘Waw’.

Ik wil niet klinken zoals ik denk.

Ze zucht geïrriteerd. De korte mouwtjes knellen rond haar bovenarm. Het vlees ploft eronderuit. Ze koopt haar kleren een maat te klein, alsof getallen kunnen sussen. Af en toe maakt ze een opmerking over haar overgewicht, ze kan natuurlijk ook de etiketten lezen, maar enkel opdat je zou zeggen dat het niet waar is. Of dat het haar staat. ‘Dat past bij jou,’ zeggen wij dan. Ze lijkt daar voldoening uit te halen. Gaat akkoord met iets dat voor andermans waarheid kan passeren.

Ze doet het trouwens zelf ook, vooral in het gezelschap van mannen. Loopt ze opzettelijk van lelijke vrouwen te beweren dat ze zo mooi zijn. Alsof zij dingen ziet die een ander niet opmerkt. Ze er zo eentje is.

Niet dus.

‘Je moet het laten rusten,’ zegt ze. ‘Henry houdt nu van iemand anders, leg je daarbij neer.’

‘Sally—’ haper ik. Ik dreig eerlijk en kwetsbaar te worden.

Niks tegen kwetsbaarheid, maar bij dit soort mensen moet je de rits van je ziel niet openen. Daar loopt die iets van op. Een verkoudheid, of erger. Een kneuzing die je niet zomaar wegmasseert.

Ze kruist haar armen en grimast ter ondersteuning.

‘Sally,’ herbegin ik, ‘als je iets weet dat ik zou moeten weten—’

‘Dan nog zou ik het niet zeggen,’ sist ze. Het klinkt triomfantelijk. Ze gooit me haar hoekige profiel toe.

Ik begrijp niet hoe ze aan die man van haar is geraakt. Slink bovendien. Soms denk ik dat ze gewoon lang genoeg wachtte, dat ze bij elkaar kwamen toen er niemand anders overschoot. Hij is niet veeleisend. Niet voor haar, evenmin voor zichzelf. Zo’n man waarvan je denkt dat het een zaligheid is om mee te leven, tot je ermee leeft en je je te pletter ergert aan zijn meegaandheid.

Hij is nog rijk ook. Doet iets in immobiliën waarbij zijn complete ondefinieerbaarheid een troef blijkt. Zoals de middenklassewagen de bankier dient. Een man die zittend plast en nooit tegen een boom gaat, dat soort. Hij heeft krullend haar dat het midden houdt tussen huppelend en mankend. Een bril die hem zowel slim als nerdy laat ogen. Hoewel het merendeel van zijn DNA ‘*loser*’ schreeuwt, is al de rest succesvol.

Samen hebben ze een asielhond geadopteerd waarover Sally doet alsof ze hem eigenhandig geworpen heeft. ‘In retrospectief was het Rocky’s lot om bij ons te belanden,’ vertelt ze graag. Hoe hij helemaal opleefde toen ze hem in de auto laadden. Rocky is een bastaard, met een springerig lijf en langharige vacht, net mooi genoeg om voor een rashond door te gaan. Dat is zijn geluk geweest. Al beweert Sally dat het om een instant klik ging. ‘Zodra onze blikken kruisten, waren

we verkocht,’ anekdoteert ze. Ze laat nooit na te vermelden hoe dankbaar Rocky is en dat je niet moet denken dat je zo’n adoptiehond gratis meekrijgt. ‘Een schande toch,’ fulmineert ze, de dwingende blik die geen tegenspraak duldt inclusief.

Zo onverdraagzaam ze naar mensen is, zo tolerant is ze met haar hond. Rocky heeft al verschillende bezoekers tot bloedens toe gebeten. Telkens fabriceert Sally een excuus om de agressie te vergoelijken. Dat hij in het verleden mishandeld werd. Dat hij bang is geworden van mensen. Alles om te vermijden dat de klik of haar leiderschap in twijfel worden getrokken.

Die spreidstand is tekenend voor haar. Ze wil altijd baas én vriend zijn. Dat werkt een tijdlang verwarrend. Als een fluwelen handschoen om een hakbijl.

‘Je kan niet veranderen wat je niet erkent.’ Ze lift de wenkbrauwen en spert de ogen, om het opzienbarende van haar oneliner te ondersteunen. Alsof ze zelf weet wat die precies betekent, hem rauwbeens doorleefd heeft. Terwijl ze hem gewoon gladjes gejat heeft uit die cursus natuurlijk.

Ze wil een stilte forceren om haar zin te laten schitteren, hem los te weken van al wat voorafging.

Dat sta ik niet toe.

‘Ik moet weten wie het is,’ antwoord ik.

‘En wat dán?’ vraagt ze. Als zelfgenoegzaamheid een wapen was, draagt Sally een bommengordel.

Jezus, dikke Sally. Dikke Sally, in het te krappe jurkje, die altijd de alwetende uithangt. Die nooit eens iets positiefs weet te vertellen. Michelle heeft het eindelijk ook door. Dat Sally er genoeg in schept om over iemand heen te bulldozeren wanneer die op zijn zwakst is. ‘Ze doet het toch ook met die stiefbroer van haar,’ zei Michelle onlangs nog.

Voor één keer had Michelle gelijk. Sally schaamt zich te pletter voor die jongen, maar tegelijk haalt ze er een duivels

genoegen uit om hem te kleineren met gulle giften. Toen we hem de eerste keer ontmoetten, toonde ze ons zelfs bankafschriften. Bewijzen van overschrijvingen. De fotokopiëën bewaart ze op de iCloud van haar mobiel. De situatie smeekt om tristesse, maar zij vult haar met patserigheid.

Sally is een heel slechte winnaar.

Omdat ze nog nooit iets verloren heeft.

Ze heeft nog nooit de achterkant van de liefde gezien.

Michelle post zelden iets van belang op Facebook, enkel filmpjes van David Hasselhoff. Ze liket wel alle slijmerige commentaren bij Sally.

Michelle huilde toen ik haar vertelde dat Henry me verlaten had voor een ander. Een uur later toonde ze me trots de foto's van haar nieuwe bedrijfswagen.

Waarom heb ik geen echte vriendinnen?

2. MILDE MICHELLE

Sally zegt dat Michelle maar één hersenhelft onder de schedelpan heeft, dat ze de andere aan kansarme kinderen schonk.

Zelf denk ik dat Sally die andere heeft ingeslikt.

Michelle is niet dom, ze heeft enkel het ongeluk in eerste instantie altijd overschat te worden, veelal door mannen. Overschat worden is je liefste vijand. De terugslag die volgt is zonder uitzondering pijnlijk. Vooral voor Michelle, die één en al *gevoelens* is en altijd alles *voelt aankomen*.

'Mijn gevoel zegt,' kakelt ze dan, waarna iets zó evident volgt dat je gedachten bij het einde van haar relaas uitgewaaid zijn. Bijvoorbeeld dat ze het gevoel heeft dat toch niet echt iederéén aan kung-fu fighting deed. 'Natuurlijk zegt haar gevoel zulke dingen,' hakt Sally elke keer, 'haar hersenen hebben de taal nog niet ontdekt.'

Michelle werd als kind misbruikt. Niet 'op gruwelijke wijze', zoals Sally graag met een messcherp spotlachje het verhaal onderuit haalt, maar toch voldoende om zich al jarenlang door haar man te laten domineren.

Ze was acht, elke dag ging ze te voet naar school. Aan de ene hand haar kleine zusje, aan de andere Meneertje Beertje. Ze kruisten het dorpsplein, staken de grote weg over, vervolgden langs het pad met de beek en liepen recht de Schoolstraat in. Daar, gehurkt tegen de hoge muur die het speelplein omrandde, zat de roodharige nozem die het haar aandeed. Een gluurderstype dat nergens voor deugde, maar volgens Michelle een jongen die zijn ziel onder de arm droeg. Elke woensdag vroeg hij om een paar franken. Om wat te eten of te drinken – 'of om drugs te spuiten', zoals Sally hier graag

onderbreekt. Elke woensdag diepte Michelle al haar zondagsgeld uit haar portemonnee, zodat hij niet van ontbering omkwam. Tegen haar ouders loog ze dat ze stout was geweest, alles aan chocolade had uitgegeven. Gestraft en zonder eten naar bed gestuurd, klemde ze Meneertje Beertje dicht tegen zich aan, hem toefluisterend dat hij haar beste vriend was. Dat hij alles van haar wist, ook wat er met het zondagsgeld gebeurde. Dat Meneertje Beertje de allerenigste ter wereld was die ze helemaal tot de maan en terug vertrouwde. Haar mama en papa vertrouwde ze ook, en de rosse jongen aan de schoolmuur, maar toch niet zoveel als ze zelf wilde en al helemaal niet meer na die keer waarop haar ouders haar zondagsgeld vergaten omdat haar grootmoeder overleden was. Oma was al een tijdlang dementerend, met heftige periodes waarin ze gillend door het huis liep en iedereen verwenste en beschuldigde van diefstal. 'Gij hebt mijn gouden uurwerk gepikt! En gij mijn theeservies!' tierde ze, zelfs tegen haar kleindochter. Toen ze stierf was Michelle opgelucht, maar ook verdrietig omdat haar mama ontroostbaar was en niemand zich nog om haar zondagsgeld bekommerde. Met een lege portemonnee moest ze de jongen trotseren. Met een bibberend stemmetje vertelde ze hem over de dood van oma, en dat ze daarom geen centen had. Dat ze volgende week dubbel zou geven, of zelfs driedubbel. De kerel was niet onder de indruk. Brutaal trok hij Meneertje Beertje uit haar handen, dreigde hem aan flarden te scheuren. Kleine Michelle huilde en smeekte hem dat niet te doen. De jongen grinnikte en zei dat ze dat slechts op één manier kon verhinderen.

Nog altijd wanneer Michelle dit verhaal vertelt, krijgt ze de tranen in de ogen. Om Meneertje Beertje, om oma, maar ook om de jongen, omdat die op jonge leeftijd al zo verdorven was. Dat die naar haar gevoel gestorven moet zijn aan wroeging, of op z'n minst wegterend in de gevangenis. En hoe erg zo iets is.

Dat heeft ze ook met die man van haar, dat misplaatst medelijden. (En met David Hasselhoff, dat vertel ik nog.)

Honderden keren bespraken we het al, dat ze hem zou verlaten, dat ze het niet meer pikt. Waarna ze telkens komt aanzetten met een praktisch probleem, wat ze zou doen zonder hem als de zekering springt, want zo'n elektricien als hij vindt ze nooit meer. In werkelijkheid durft ze niet, verbergt ze zich in haar stekelige leven terwijl ze voortdurend over de afgrond tuurt en haar schaafwonden likt. In werkelijkheid verdringen paniek en pijn elkaar om beurten in haar hart.

Henry vond Michelle 'nietszeggend uitzonderlijk'. Niet omdat Henry zo doorgedreven over haar had nagedacht, maar omdat hij in de reclame zit. Daar vinden ze het boeiend als je twee woorden bij elkaar plaatst die inhoudelijk wringen. Ooit vond ik dat ook boeiend, vooral wanneer Henry het deed. Later vond ik het irritant, uiteindelijk ronduit ondraaglijk.

Henry heeft Michelle twee keer ontmoet. De eerste keer was op het verjaardagsfeest van Sally. Ik had geweldig naar dat feest uitgekeken, Henry maakte het extra ongezellig voor mij door de hele avond zijn houtje-touwtjejas aan te houden, alsof elk moment ons vertrek dreigde.

'Wie is die nietszeggende vrouw naast onze dikke?' vroeg hij.

Wij hadden elkaar toen al niet zo gek veel meer te vertellen, maar in gezelschap verdoezelde ik dat. Ik lachte ostentatief. Ergens pleziede het ook, dat hij Sally 'onze dikke' noemde. Henry is een man met een vrouwelijk kantje. Hij valt wel voor een bescheiden portie feminieme zelfzekerheid. Maar hij is te veel man om ooit een dikke te begeren.

'Dat is Michelle,' zei ik.

'Die van de teddybeer en David Hasselhoff?'

Henry luisterde altijd wanneer ik verslag uitbracht over mijn vriendinnen. Bovendien vergat hij niks. Ik had hem verteld hoe aangedaan Michelle was toen de video van David Hasselhoff online ging. Die waarin hij dronken hamburgers van de grond at. Telkens Michelle het filmpje aanklikte, keerde haar maag om. Niet van weezin, wel uit medelijden. Ze vond het

wansmakelijk hoe zijn dochter, die het fragment had gepost, hem te kijk zette. Michelle heeft lang een zwak voor David Hasselhoff gehad. Dat veranderde na het roltrapincident.

Ik knikte.

‘Dat iemand die wilde misbruiken,’ fluisterde Henry. Hij knipoogde erbij.

Ik schrok van het draadje samenzweerderigheid dat hij tussen ons spande. Dat vond ik altijd het mooiste aan Henry: hoe hij jarenlang weigerde ons op te geven. Ook niet toen ik al lang iemand anders was.

Michelle is niet lelijk. Bij de lelijken is ze de mooiste, bij de mooien de lelijkste. Ze is de kitten die je als laatste uit het nest kiest, gewoon omdat je vreest dat je hem zal verwarren met dat van de bureu. Zo inwisselbaar is Michelle. Daarom geven mannen haar altijd het voordeel van de twijfel; middelmatigheid weekt dat los. Toen ze me haar jeugdfoto’s toonde, zag ik vooral dat ze onfortuinlijk was uitgegroeid. De fundamenten lagen er. Intussen is alles wat onderkomen, alsof het geld op was nadat de ruwbouw werd gezet.

‘Wat wil je,’ zegt Sally daarover, ‘heb je die aannemers al eens gezien?’

Met ‘die aannemers’ bedoelt ze de ouders.

Michelle is wel wat saaiig. Bijna alles wat ze vertelt klinkt als het boek dat je al eens gelezen hebt. Ze rakelt vaak dezelfde anekdotes op en zoomt in op details die het nog vermoeiender maken. Toen ze haar badkamer verbouwde, deelde ze dagelijks haar besonjes omtrent het zetten van cementtegels en het plaatsen van een vals plafond. Geloof me, het vraagt wat van een mens om daar interesse bij te veinzen. ‘Of om haar niet door de verhakselaar te halen,’ volgens Sally. En: ‘die leert niet bij, die domt nog af.’

Op dat verjaardagsfeest van Sally had Michelle te veel gedronken. Dan zegt ze dingen als ‘mocht ik drie wensen krijgen, dan wenste ik er bij de laatste nóg drie’. Of: ‘chocolade stelt geen

moeilijke vragen, chocolade begrijpt mij’ en andere Chinese wijsheden. Ze probeert je daarbij doordringend aan te kijken, maar haar rechteroog loent. Bij een dronken Michelle gaat er twintig jaar van haar reële leeftijd af. Tegen middernacht hing ze om Henry’s nek en vertelde hem over Meneertje Beertje. Sally bewoog intussen onhandig over de dansvloer. Ze droeg corrigerend ondergoed dat ze een maat te klein kocht. Ze was opvallend kortademig, ik zag haar kokhalzen toen ze door haar slanke man tot een jive werd gedwongen. Haar wangen bolden en ze pufte als een oude schouw.

Sally is extreem aanstellerig op de dansvloer. Ze is het type dat op ‘Paradise By The Dashboard Light’ de rol van Meat Loaf aanneemt. Met veel handgebaren beeldt ze het tafereel uit. Hoe meer de publiekszee zich om haar ingebeeelde podium spant, hoe intenser ze wordt. Zodra de laatste noot van het nummer valt, posteert ze zich nagenietend aan de zijlijn, speurend naar blikken van bewondering. Die krijgt ze. Ondanks de combinatie van zichtbaar okselzweet en amateur-toneel. Dikke Sally ontvangt altijd applaus. Al was het maar omdat je vreest anders een klap voor je kop te krijgen.

De maandag na haar feest verscheen Sally niet op het werk, officieel wegens krampen. ‘Moet forfait geven, vermoedelijk buikgriep,’ postte ze op Facebook, met een foto van zichzelf in zijaanzicht erbij, op haar ziekbed. ‘Veel beterschap!’ schreef de meerderheid. Een enkeling jammerde: ‘Waar is die vind-ik-niet-leuk-button?’ Ik schreef: ‘Zelfs met buikgriep zie je er geweldig uit!!!’ Michelle likete mijn commentaar. Twee keer zelfs, omdat ze me per ongeluk ook één keer ontlikete.

In werkelijkheid sliep Sally gezellig uit.

Dikke Sally doet niet aan maandagochtenden.

‘Naar mijn gevoel is Sally ziek van wat anders,’ vertrouwde Michelle me die middag tijdens de lunch toe. We zaten tegenover elkaar in onze bedrijfskantine. Ze droeg een grijzig en grauw ensemble dat haar vale teint geen goed deed. Michelle

ziet er altijd vermoeid uit. Vooral na dat ene weekend per maand wanneer de kinderen van haar elektricien op bezoek komen. Een koppel tweelingen – twee jongens, twee meisjes – die hij met zijn ex op de wereld zette en dat niet met een teveel aan goeie manieren kampt. De maandelijkse bezoeken aan hun vader en stiefmoeder beschouwen de vier eenheden als een verplicht nummertje. In opdracht van hun moeder hangen ze achterveertig uur aan een stuk met verveelde gezichten in de sofa, vreten de koelkast leeg en ruimen niks achter zich op. Voor Michelle, die zich uitslooft om de schaarse ‘familie-weekends’ zo vlekkeloos mogelijk te laten verlopen, hebben ze geen vriendelijk woord over. Het is een van de weinige verstuikingen van haar hart waar ze zelden over spreekt.

‘Denk je?’ vroeg ik.

Ik ambieerde het toontje dat Sally zo goed meester is. Ze beschikt over een arsenaal aan zogezegd achteloze vraagjes en opmerkingen. Niemand is er zo bedreven in als zij.

‘Oh, draag je je haar vandaag in een knotje?’ (Vertaling: ‘Juist ja, je kapsel leek gisteren al op een vette frietketel.’)

Meteen vervloek je je eigen laksheid om dat rekkertje in je haren en voor de rest van je dagen was en droogföhn je het elke ochtend.

Die sallyïsmes zijn pure jezuïeterigheid. Als een koude regendruppel die in je nek valt, waar je de rillingen van krijgt. Niemand blijft ervan gespaard. Tijdens de prijsuitreiking van een kleurwedstrijd met als thema ‘De Zee’ bracht ze de laureaten aan het huilen. ‘Oh, zijn die vissen gestorven door een loodvergiftiging?’ polste ze terwijl ze de medailles overhandigde. De bedremmelde gezichtjes ontgingen haar volledig. ‘Omdat de grote mensen de natuur zo vervuilen?’ deed ze er nog een schepje bovenop. Aan haar assistente vroeg ze dan weer of haar oom ‘naar China was geweest’ toen die trots haar nieuwe Dolce & Gabbana-handtas toonde.

Michelle knikte.

‘Zoals Sally over de dansvloer zwierde om het feest aan de

gang te houden. Ik vond dat heel erg voor haar, al die moeite om de ambiance te bewaren... En die stiefbroer is ook niet komen opdagen, en die halfzus slechts eventjes... dat moet haar pijn hebben gedaan. Natúúrlijk is ze daar niet goed van.’

Ik was vergeten dat Michelle niet van de boosaardigheid en de sallyïsmes was. Je kan niet herkennen wat je niet kent. Dat ergerde me. Dat, en het feit dat ze haar groenten tergend traag sneed. Michelle is meestal op ingebeeld dieet. Dan neemt ze een berg salade, vermeldt hardop hoe weinig calorieën die bevat en kwakt er vervolgens een volle pot mayonaise over. ‘Zuiver natuurlijke producten,’ doceert ze dan. Niemand van ons zegt er nog wat van. We weten allemaal dat het door die akelige man van haar komt. Die spendeert de helft van z’n tijd in de gym waar hij z’n biceps traint voor zo’n levensgrote spiegel en tegen alle meisjes aardig is.

Ook in dat weekend wanneer zijn kinderen op bezoek komen.

Ze schuifde ongemakkelijk op haar stoel.

‘Heeft Henry niks gezegd over zaterdagavond?’ klonk ze voorzichtig. ‘Ik was een beetje dronken.’

Ik zweeg.

‘Heeft hij niks verteld?’

‘Nope,’ loog ik.

‘Helemaal niks?’

Ik zag de tranen opwellen. Dat heeft ze altijd na een weekend vol alcohol. Al honderden keren heb ik haar weten huilen. Soms uit schaamte, dan weer uit paniek omdat haar geheugen haar daden niet geregistreerd heeft. Vaak ook na de bezoeken van de tweelingen. Maar zelfs toen Sally vertelde over de adoptie van Rocky, kreeg ze het te kwaad. ‘Zo schoon,’ slikte ze de krop in de keel weg. Sindsdien mailt Sally Michelle allerlei onaangename klusjes op het werk door, met in de bijlage een foto van Rocky.

Ik ben gevoelig aan de tranen van Michelle. Ik begrijp zelf niet waarom. Misschien omdat ze in al haar gehavendheid